

6 söndagen efter påsk

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Joh. 15:26–16:4.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet "*Kristus och Anden*" ger oss denna söndag det evangelium från Jesu första mässa, från skärtorsdagens undervisning, där Jesus själv inbjuder oss att skåda in i Den Allrasaligaste Trefaldighetens djup. Han öppnar i sitt heliga Ord portarna till alla världars centrum, till tillvarons hjärta, där Fadern föder Sonen, där Den Helige Ande utgår av Fadern och Sonen, och där Sonen till sin mänskliga natur insätts i sin gudoms eviga innehav av Den Helige Ande. Han för oss in i den himmel, varifrån Sonen över apostlarna utgjuter Den Helige Ande, så att apostlarna skall lära oss att sjunga Den Heliga Treenighetens lov, att prisa den rättfärdighet, som strålar fram ur den förhärligade Sonens händer, strömmar över oss från det triumferande Lejonet av Juda. När Jesus så undervisar, när han kallar och inbjuder oss till att i tron skåda stora ting, kan en kristen bara tacksamt ta steget innanför de uppslagna dörrarna, därför att Gud lyder man och älskar man och begär av allt hjärta att vara honom till behag, att alltmer försänka sig i kunskapen om honom, som är En-i-Tre och Tre-i-En. Den, som finner sådant tal vara alltför anspråksfullt, som i falsk ödmjukhet inte vill syssla med så höga ting, får bli utanför den himmel, till vilken Kristus kallar, och där vi en gång öga mot öga skall skåda de ting, som vi nu bara lär känna genom tron på Ordets uppenbarelse.

Det sammanhang, i vilket Jesus bjuder oss dagens undervisning, är dödens slagskugga, som faller över det första nattvardsbordet, är fullbordan av det ord, som omedelbart föregår dagens evangelium: "*Men det ordet skulle ju fullbordas, som är skrivet i deras lag: 'De hava hatat mig utan sak'.*" (Joh. 15:25) Så ställer han denna dag, dess evangelium och predikan, under Davids 69:e psalm om Messias' ställföreträdande tillfyllestgörelse, om huru "*Flera än håren på mitt huvud äro de som hata mig utan sak; många äro de som vilja förgöra mig, de som äro mina fiender utan skäl, vad jag icke har rövat, det måste jag gälda. Ty för din skull bär jag smälek, för din skull höljer blygsel mitt ansikte.*" (Ps. 69:5 ff.) Den av Fadern som vårt offer-

lamm utsedde bär i sin oskuld andras synd och betalar för oss alla i sin förnedring. Bara med detta psaltarord ringande i öronen kan vi till fullo ta till oss dagens evangelium: "*När Hjälparen kommer, som jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår ifrån Fadern, skall han vittna om mig.*" I detta utsäges det ofattbara, att den hatade, den förföljde, den korsfäste skall förhärligas av sin Fader med Den Helige Andes smörjelse, så att det ordet uppfylles: "*Och nu, Fader, förhärliga du mig hos dig själv, med den härlighet som jag hade hos dig, förrän världen var till.*" (Joh. 17:5) All vår skuld skall tagas ifrån Sonen, som på Faderns högra sida då blir "*en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig.*" (1 Joh. 2:2) Som ett utflöde och en frukt härav, som ett säkert tecken på denna sin delaktighet i Guds tron förmår han låta Den Tredje Personen i Den Allrasaligaste Trefaldigheten framgå ur sina korsmärkta händer, ur den mänskliga natur, som höljts av hån och våra synders skam men nu är friad från domen och insatt i det fullständiga bruket av härligheten från tiden före begynnelsen. Denne Ande är ingen ringa ande, ingen skapad rörelse i tingen utan "*utgår ifrån Fadern*", har gudomens hela fullhet i sig, är Fadern jämbördig. Just därav förstår vi Sonens obeskrivbara upphöjelse, att han nämligen som Marias son sänder Herren, Skaparen och Livgivaren, Den Helige Ande. Ja, än mer: denne Ande, som skapat världen, skall "*vittna om mig*", skall förhärliga Sonens lidanden i köttet, framställa Messias' blodiga "*satisfactio vicaria*", förkunna hans uppståndelse, himmelsfärd och sittande på Faderns högra sida. Härom säger vi så:

- I. **Kristi sändande av Anden förkastas av otron, som kallar sig tro,**
- II. **Kristi sändande av Anden ger oss kraft att motstå otron,**
- III. **Kristi sändande av Anden ger oss kraft att förkunna detta sändande.**

I. Kristi sändande av Anden förkastas av otron, som kallar sig tro.

När otron går till storms mot evangelium, när otron

avvisar apostlarna såsom "världens avskum, såsom var mans avskrap" (1 Kor. 4:13), sker det, därför att man menar "sig därmed förrätta offertjänst åt Gud". Det är en otro, som kallar sig tro, som vill tjäna Gud och människor, som vill dämpa fanatismens glöd, som vill befrämja en rimlig religion och ett interreligiöst samförstånd. Kort sagt: man kan vara i vad som kallas "god tro" och just så begå de största ogärningar och förkasta sin egen salighet. "God tro" är alltså inför Gud ingen ursäkt utan bara ett annat uttryck för falsk tro, för otro, för bortvändhet från Gud. Historiens största brottslingar, en Hitler, en Stalin, en Mao, har alla varit i "god tro" men därmed inga ringare syndare.

II. Kristi sändande av Anden ger oss kraft att motstå otron.

När Sonens sändande av Anden når oss genom apostlarnas ord, genom predikan, får vi i våra hjärtan inskrivet dagens evangelium om motståndet, om otron, "för att I icke skolen komma på fall". Själva denna undervisning om utstötandet ur synagogorna, om att vara utesluten ur den inre kretsen, att räknas för intet, skall genom Kristi utsända Ande gendriva den falska misstanke, som annars lätt uppstår hos den utstötte, den uteslutne, den föraktade, nämligen att

felet skulle ligga på hans sida. Valdes fel ord? Var den talandes framtoning den rätta? Var stämmans tonfall känslomässigt välutformat? Sådana frågor sätter till slut allt i gungning och bryter ned den kristne, hans tro och hans tros glädje. Mot detta säger Jesus bara i Ordet till våra plågade hjärtan: otron är förutsagd.

III. Kristi sändande av Anden ger oss kraft att förkunna detta sändande.

Den Ande, som tar ifrån oss de falska skuldkänslorna för motståndet mot evangelium, ger oss också det goda samvetet att förkunna evangelium, därför att det Ord, som vi talar inte är vårt utan just Guds: "då skall han vittna om mig". Det, som vore omöjligt, om Ordet berodde av den talande, av hans arma personlighet med dess brister, begränsningar och skavanker, är möjligt, när Ordet är Den Helige Andes yttre hölje, när bara "sanningens Ande" ur gudomens djup uppväcker tron och bygger kyrkan. När vi tror denna Andens undervisning får vi på nytt modet att med Ordet öppna porten till Den Allrasaligaste Trefaldigheten, där Anden utgår av Fadern och Sonen i evighet och av Sonen i tiden, i pingstens och predikans tid.

Amen.